

Sygn. akt V Ca 2003/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Wiśniewska-Sadomska (spr.)
Sędziowie:	SO Ewa Cylc SR del. Joanna Machoń
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Roś

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2012 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. N.

przeciwko M. G.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego M. G.

przeciwko D. N.

o wydanie

na skutek apelacji pozwanej i powódki wzajemnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 2 grudnia 2011 roku, sygn. akt I C 576/10

1. oddala apelację;
2. zasądza od M. G. na rzecz D. N. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej;
3. przyznaje adw. A. W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piasecznie kwotę 900 (dziewięćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej M. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt V Ca 2003/12

UZASADNIENIE

D. N. wniosła w dniu 6 marca 2009 r. przeciwko M. G. i J. G. pozew o zapłatę kwoty 5898,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2009 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu.

Nakazem zapłaty z dnia 17 marca 2009 r. sygn. akt I Nc 992/09 Sąd Rejonowy w Piasecznie uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli o odrzucenie nakazu zapłaty w całości. Ponadto w dniu 16 kwietnia 2009 r. wnieśli powództwo wzajemne, domagając się ustalenia przez sąd, iż żądanie pozwanych wywiązania się powódki z wykonania żądania wymiany okien zgłoszonego w reklamacji z dnia 13 listopada 2008 r. jest uzasadnione na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pismem z dnia 25 marca 2010 r. strona powodowa w odpowiedzi na pozew wzajemny wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2010 r. pozwani zmodyfikowali żądanie określone w pozwie wzajemnym w ten sposób, że wnieśli, aby powódka wykonała żądanie reklamacyjne wymiany okien wraz z doprowadzeniem do stanu obecnego zamkniętego.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie sygn. akt I C 576/10, Sąd Rejonowy w Piasecznie z powództwa głównego zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 5898,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2009 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach postępowania, zaś powództwo wzajemne oddalił.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

W lutym 2008 r. M. G. zawarła z D. N. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P. Przedsiębiorstwo Handlowo -Usługowe w W. umowę o roboty budowlano- montażowe odnośnie zakupu i montażu stolarki okiennej w okleinie PCV koloru złoty dąb wyprodukowanej dnia 11 marca 2008 r.

W dniu 22 września 2008 r. J. G. z upoważnienia M. G. zawarł z D. N. umowę nr (...) o roboty budowlano- montażowe stolarki okiennej w okleinie PCV koloru złoty dąb produkcji P.P. (...) Sp. z o.o. w K. na kwotę 3998,02 zł. D. N. jako wykonawca udzieliła gwarancji na wykonane roboty budowlano- montażowe na okres 1 roku. Warunki, zasady i zakres gwarancji na wyprodukowaną stolarkę określała odrębna umowa gwarancyjna.

W dniu 25 września 2008 r. M. G. uiściła zaliczkę 3100 zł na poczet montażu stolarki okiennej. W dniu 25 października 2008 r. miał się odbyć montaż okien, jednakże M. G. nie miała pozostałej kwoty tj. 5898,02 zł przed rozpoczęciem montażu okien, więc złożyła oświadczenie, iż rozliczenie za montaż zamówionych okien na podstawie umowy nr (...) zostanie dokonane przelewem na konto firmy P. w ciągu 3 dni. W dniu 28 października 2008 r., montażysta K. S. dokonał montażu okien.

Po zakończeniu montażu M. G. zerwała taśmę z zewnętrznej części ramy i stwierdziła, że kolor okien się nie zgadza. Zgłosiła ponadto zastrzeżenia do montażu okien, podnosząc, iż „montaż odbiega od norm Instytutu Techniki Budowlanej, a okno na piętrze ma 3 cm pianki na dole”.

W dniu 13 listopada 2008 r. M. G. złożyła w siedzibie firmy P. pisemną reklamację, wskazując na nieprawidłowy montaż okien, a ponadto podniosła, iż struktura folii okien zamontowanych jest gładka, a powinna mieć wyraźne usłojenia i sęki. Zażądała wymiany okien na zgodne z okazanym wzorem oraz prawidłowego ich montażu zgodnie z zaleceniami Instytutu Techniki Budowlanej.

W dniu 26 listopada 2008 r. odbyły się oględziny okien z udziałem J. G., D. N. i K. S., podczas których ustalono, że kolorystyka okien zamontowanych w pierwszym etapie jest taka sama jak okien zamontowanych w dniu 28

października 2008 r. Jedyna różnica polegała na tym, że okna z pierwszego zamówienia posiadają więcej sęków i usłojeń, zaś struktura okleiny okien zamontowanych 28 października 2008 r. była gładka. Poprawki montażu miały nastąpić w terminie uzgodnionym z J. G..

W grudniu 2008 r., odbyły się oględziny okien zamontowanych w budynku należącym do M. G. z udziałem przedstawiciela firmy B. Sp. z o.o. we W. (producenta profili) - D. C., który stwierdził, że zgłoszenie reklamacyjne jest bezzasadne, albowiem okleina użyta w oknach zamontowanych wcześniej, jak i oknach zamontowanych później jest taka sama, czyli złoty dąb - (...) - używana, stosowana i niezmieniana od kilku lat.

Przedsiębiorstwo Produkcyjne (...) Sp. z o.o. K.- L. w odpowiedzi na zgłoszenie reklamacyjne dotyczące różnic w kolorze okleiny złoty dąb występującymi pomiędzy oknami zakupionymi w dwóch etapach do jednego budynku stwierdziło, że zarówno okna z pierwszego zamówienia o nr (...) wyprodukowane w dniu 11 marca 2008 r., jak i okna z zamówienia o nr (...) wyprodukowane dnia 17 października 2008 r. zostały wyprodukowane w tym samym kolorze tj. złoty dąb, okleinowane tą samą folią renolitową. Jedyna różnica może występować w rysunku słoików bądź innej struktury imitującej naturalną budowę drewna. Wobec powyższego reklamacja została odrzucona i uznana za niezasadną.

D. N. wezwała M. G. i J. G. do uiszczenia kwoty 5898,02 zł do dnia 6 lutego 2009 r., zobowiązując się jednocześnie do usunięcia wszelkich usterek związanych z montażem okien w terminie dogodnym i ustalonym na piśmie.

Sąd rejonowy wskazał, że stan faktyczny co do zasady nie był kwestionowany przez strony - bezspornym okazał się fakt zawarcia umowy nr (...) w dniu 22 września 2008 r. Sąd I instancji stwierdził, że umowa nr (...) została mylnie nazwana umową o roboty budowlane, jednak taką umową nie jest stosownie do treści art. 647 k.c. Sąd rejonowy podkreślił, że istotne są postanowienia umowy, które decydują o tym, z jakim rodzajem umowy mamy do czynienia. Zdaniem sądu I instancji powódka zawarła z pozwaną M. G. umowę o dzieło, na podstawie której zobowiązała się do zamontowania stolarki okiennej w okleinie PCV koloru złoty dąb zakupionej przez D. N. u producenta P.P. (...) Sp. z o.o. z siedzibą K. w budynku należącym do pozwanej M. G., zaś pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 8898,02 zł.

Sąd rejonowy powołał treść art. 627 k.c. wskazując, że stosunek prawny umowy o dzieło dochodzi do skutku w wypadku złożenia przez obie strony zgodnych oświadczeń woli oraz podkreślając, że do skutecznego zawarcia umowy o dzieło nie jest wymagane wydanie przyjmującemu zamówienie jakiegokolwiek rzeczy, na przykład materiałów potrzebnych do wykonania dzieła, zaś ekwiwalentem świadczenia przyjmującego zamówienie, które polega na wykonaniu dzieła, jest świadczenie zamawiającego polegające na zapłacie wynagrodzenia, z czego wynika odpłatny charakter umowy o dzieło. Sąd I instancji wskazał, że stronami umowy o dzieło są: ten, czym wysiłkiem, staraniem i pracą dzieło ma zostać wykonane (przyjmujący zamówienie) oraz ten, dla kogo dzieło ma być wykonane (zamawiający).

Kolejnym niespornym faktem, zdaniem sądu I instancji, było, iż M. G. złożyła oświadczenie woli w dniu 28 października 2008 r. zobowiązując się do uiszczenia pozostałej części wynagrodzenia (5898,02 zł) za wykonanie montażu okien. Sąd rejonowy wskazał, że w myśl art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, zgodnie zaś z art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Sąd I instancji wskazał, że twierdzenia pozwanej, iż złożyła oświadczenie z dnia 28 października 2008 r. nie wiedząc, że okna z zamówienia nr 200/08 znacząco różnią się od okien z poprzedniego zamówienia z lutego 2008 r., bowiem ramy okienne były zaklejone białymi taśmami i nie mogła sprawdzić koloru przed dokonaniem montażu były sprzeczne w tej części z zeznaniami świadka K. S., według którego pozwana zaraz po dokonaniu montażu odkleiła taśmę i zarzuciła, iż kolor okien jest niezgodny z pierwszym zamówieniem. Zdaniem sądu rejonowego, skoro pozwana bezpośrednio po montażu zakwestionowała kolor ram okiennych, mogła to również dobrze uczynić przed dokonaniem tegoż montażu,

a skoro zdecydowała się na dokonanie montażu i złożyła oświadczenie, iż w ciągu 3 dni uiszczy resztę wynagrodzenia, to winna to uczynić.

Sąd I instancji podkreślił, że przedmiotem postępowania była umowa nr (...), zaś pozwani nigdy nie kwestionowali wyglądu okien ani ich montażu z zamówienia nr (...), więc analizowanie kwestii dotyczącej różnic okien pochodzących z różnych zamówień było zdaniem sądu bezprzedmiotowe.

Jednocześnie sąd rejonowy stwierdził, że D. N. nigdy nie kwestionowała okoliczności, iż montaż okien został wykonany nieprawidłowo, wskazała, że usterki montażu są usuwalne i montażysta może usterki te usunąć w każdym ustalonym z pozwanymi terminie, odnośnie zaś koloru okien zamontowanych po dokonaniu zamówienia wynikającego z umowy nr (...) powódka zwróciła się do producenta okien, który nie uwzględnił reklamacji pozwanych, albowiem okleina użyta w oknach zamontowanych wcześniej jak i oknach zamontowanych później jest taka sama. Sąd I instancji podkreślił, że M. G. ostatecznie nie zgłosiła wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu stolarki okiennej PCV.

W tych okolicznościach sąd I instancji uznał, że pozwani nie udowodnili, iż kolor okleiny okien zamówionych umową nr (...) z dnia 22 września 2008 r. jest niezgodny z przedstawionym wzornikiem.

Sąd rejonowy wskazał ponadto, iż M. G. w ostatecznie sprecyzowanym stanowisku wniosła o wydanie orzeczenia, aby powódka wykonała żądanie reklamacyjne wymiany okien wraz z doprowadzeniem do stanu obecnego zamkniętego, powołując się na art. 8 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Zdaniem sądu I instancji w przedmiotowej sprawie nie miały zastosowania przepisy tejże ustawy albowiem jak wynika z art. 1 ust. 1 ustawę tę stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny), zaś w przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami nie doszło do sprzedaży konsumenckiej. W tych okolicznościach sąd rejonowy uznał, że roszczenie powódki głównej D. N. było zasadne, zaś powództwo wzajemne M. G. i J. G. podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O odsetkach sąd I instancji orzekł zgodnie z żądaniem pozwu głównego, na podstawie art. 481 § 1 k.c. uznając, iż pozwani pozostawali w zwłoce ze spełnieniem świadczenia na rzecz powódki głównej od dnia 7 lutego 2009 r., albowiem w wezwaniu do zapłaty wyznaczono im termin uiszczenia kwoty 5898,92 zł na dzień 6 lutego 20011 r.

O kosztach postępowania sąd I instancji orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana i powódka wzajemna (apelacja J. G. została odrzucona), skarżąc orzeczenie w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnym zastosowaniu do ustalonego stanu faktycznego przepisów ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Wskazując na powyższy zarzut M. G. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie ich powództwa wzajemnego oraz zasądzenie na ich rzecz od D. N. kosztów postępowania.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia, sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd odwoławczy w znacznej części podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne sądu rejonowego. W ocenie sądu okręgowego orzeczenie sądu I instancji jest do zasady prawidłowe, choć pewnej korekty wymagają motywy rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż M. G., skarżąc orzeczenie w całości, nie podniosła żadnych zarzutów dotyczących uwzględnienia przez sąd rejonowy roszczenia D. N. o zapłatę kwoty 5.898,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami. W ocenie sądu okręgowego orzeczenie w tym zakresie jest w pełni prawidłowe. Pozwana nie kwestionowała bowiem okoliczności, iż powyższa kwota nie została przez nią zapłacona, przy czym bezspornym było, iż montaż okien został wykonany. W tej sytuacji, nawet stwierdzenie ewentualnych usterek przy montażu okien nie uprawniało pozwanych do odmowy zapłaty wynagrodzenia za wykonane dzieło, mając w szczególności na uwadze, że powódka

zobowiązała się usunąć stwierdzone usterki w terminie uzgodnionym przez strony. W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, że sąd rejonowy zasadnie uwzględnił roszczenie D. N. o zapłatę powyższej kwoty.

Także w pozostałej części orzeczenie sądu rejonowego jest w pełni prawidłowe. W szczególności sąd odwoławczy podziela analizę prawną umowy z dnia 22 września 2008 r., zgodnie z którą strony zawarły umowę o dzieło, której przedmiotem był montaż stolarki okiennej w budynku pozwanych. Trafnie zatem przyjął sąd rejonowy, iż w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Zgodnie z postanowieniami tej umowy wykonawca zobowiązał się wykonać przedmiot umowy z wykorzystaniem zakupionej przez siebie stolarki okiennej, nie doszło zatem do sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej. Okna nabyła firma powódki, a następnie, zamontowała je w budynku pozwanych. Była to zatem umowa o dzieło, a materiał do jego wykonania został dostarczony przez wykonawcę. Tego typu umowy były powszechne w obrocie ze względu na różnice w stawkach VAT. Dzięki takiej konstrukcji umowy pozwani zapłacili niższy VAT (7 % w przypadku usług), zamiast stawki 22 % stosowanej przy umowie sprzedaży rzeczy ruchomej.

Ze względu na przedmiot umowy nie miał w niniejszej sprawie zastosowania także art. 627¹ k.c., który odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów o sprzedaży konsumenckiej w przypadku zamówienia dzieła będącego rzeczą ruchomą.

W ocenie sądu okręgowego sąd rejonowy dokonał natomiast błędnej analizy oświadczenia pozwanej z dnia 28 października 2008 r., pomijając fakt, iż zostało ono napisane przed montażem i w związku z brakiem gotówki stanowiło warunek realizacji umowy przez firmę powódki. Sąd odwoławczy nie podziela także twierdzeń sądu I instancji, iż pozwana przed montażem powinna zerwać taśmę i w razie stwierdzenia niezgodności nie dopuścić do montażu, jednakże powyższe okoliczności pozostają bez wpływu na ocenę zaskarżonego orzeczenia.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego bezsporne jest, iż montaż został wykonany przez firmę powódki, a stwierdzone usterki były drobne i możliwe do usunięcia, przy czym to sami pozwani uniemożliwili dokonanie poprawek. Zgłaszane przez nich zastrzeżenia odnośnie koloru nie zostały potwierdzone w toku postępowania. Reklamacja u producenta nie została uwzględniona. Również sami pozwani nie wykazali, iż zamontowane okna miały inny kolor niż wskazany w zamówieniu. W żadnym razie nie potwierdzają tego złożone do akt zdjęcia. W tej sytuacji sąd rejonowy słusznie stwierdził, że pozwani (powodowie wzajemni) nie wykazali, że kolor okleiny okien zamówionych umową nr (...) z 22 września 2008r. był niezgodny z przedstawionym wzornikiem, a tym samym nie udowodnili zasadności swego roszczenia, które zostało przez D. N. zakwestionowane. Nie ulega wątpliwości, że to na skarżących, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu, natomiast nie podjęli oni żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, iż roszczenie M. i J. G. nie zasługiwało na uwzględnienie, co oznacza, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada prawu.

Na marginesie zaznaczyć można, iż wbrew twierdzeniom skarżących powódka ustosunkowała się do ich żądań w terminie określonym w art. 8 ust. 3 powyższej ustawy. Należy zauważyć, iż reklamacja M. i J. G. została złożona 13 listopada 2008 r., natomiast już 26 listopada 2008r. odbyły się oględziny okien i wykonanej usługi montażowej w związku ze złożoną reklamacją. Podczas tych oględzin D. N. odniosła się także do zgłoszonych przez pozwanych zastrzeżeń dotyczących kolorystyki okien, zaś przekazanie ich reklamacji w tym zakresie do producenta profili było konsekwencją stwierdzenia, że w jej ocenie kolorystyka jest zgodna ze złożonym zamówieniem. W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, że D. N. ustosunkowała się do żądań M. i J. G. przed upływem 14 dni od zgłoszenia reklamacji, a tym samym z pewnością nie można twierdzić, aby uznała żądanie wymiany okien za uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe sąd okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Zważywszy, że apelacja pozwanej i powódki wzajemnej została w całości oddalona, M. G. zobowiązana została do zwrotu powódce (pозwanej wzajemnej) poniesionych przez nią kosztów

postępowania odwoławczego, na które składały się koszty zastępstwa procesowego. Zgodnie bowiem z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, czyli koszty procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została na podstawie § 6 pkt. 4 oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. G. orzeczono na podstawie § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt. 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.